

SEMĂNĂTORUL ROMÂN

Independent, Cultural și Informativ

Director proprietar: Ing. MIHAIL GEORGESCU

Redacția și Administrația
Str. Petre Maior No. 4
Siliștra

ABONAMENTE:

Pentru agricultori și func. Lei 150
Abonamente de sprijin Lei 300
Pentru autorit. și soc. anual Lei 1000

Alături de marele Sol al țării.

Suntem conștienți de menirea care o are poporul nostru în viața sbuciumată a Europei. Pentru aceasta trebuie să contribuim din toate puterile, la consolidarea și întărirea nației.

Întărirea însă depinde de două mari cauze: Externe și interne. Dacă pentru chestiunile interne reprezentate prin înzestrarea ireproșabilă a armatei și canalizarea opiniilor publice spre muncă și liniște, s'a lucrat și se lucrează cu nădejdie, apoi pentru cele externe se făcuse ceva dar era neprecis. În asemenea situație nu mai puteam să stăm multă vreme spre a nu risca pierderea bunelor legături de prietenie cu unele țări vecine, noi ca state libere, dar tari și de mare viitor. **Diplomații oficiali au lucrat cu multă tragere de inimă în sensul conlucrării pacifice a țării noastre cu cele din mica înțelegere. Ceva, s'a realizat.—Cel care a cimentat legăturile de sinceră prietenie**

pentru zilele de pace și tovarășie nesfârșabilă de arme pentru timp de război, a fost cel mai mare diplomat al României, Majestatea Sa Regele Carol II Prin vizitele Președinților Republicilor: Cehoslovacia și Polonia în România, precum și a M. S. Regelui Carol II, în țările de mai sus și mai ales în Polonia, s'a făurit un lanț cu verigi de alianțe, din cel mai tare oțel: **iubire reciprocă a națiunilor aliate și a conducătorilor lor iluștrii.**

Astăzi țara noastră este mândră și fericită în același timp, de ce a realizat marele ei Sol și diplomat, Regele Carol II, Voievodul culturii românești. Noi din acest colț al țării, manifestăm prin aceasta solidaritatea fără margini cu Regele nostru și cu tot ce a făcut El. Iar cu cele mai sincere sentimente de grațitudine, li mulțumim.

C. d. c.

Intre dramă și judecată.

Zguduitoarea dramă din palatul Adratica din București a impresionat foarte mult cercurile macedonene și regreta deopotrivă, atât pe acel dispărut, cât și pe acel din temniță. Muși, un vajnic luptător al colonizării și cauzei macedonene, poet naționalist, înfiăcărat patriot, a sacrificat totul pentru ideea națională. Livianu, călit în suferințe și persecuțiile străinilor, în războiul mondial, se înrolează voluntar în armata franceză și luptă pe front împreună cu aliații. Departe de noi gândul de-a justifica și aproba pe unul s'au pe celălalt, însă în ziare, pe stradă, la cafenea se discută și comentează, dându-se dreptate și acuzațiuni, ajungând să se spună că până și Societatea Macedo-Română s'ar fi ocupat, într-o ședință secretă, de nevindecabila durere a aceluia ce o suferă

La noi oamenii, când destinul vrea, intervine o forță și se produce același fenomen ca și'n electricitatea atmosferică.

Frumusețea răpitoare a D-nei Liseta Muși, trezește în sufletul lui Liveanu, ceva neexplicabil și ca să-și lămurească umbra neliniștii ce se născuse sub pieptul său, era mai atent la privirile sincere și nevinovate ale soției prietenului. Fiețea și atențiunea lui Liveanu, provoacă la D-na Muși, nevoia, de-a fi cât mai des împreună cele două familii. Nimic intenționat. Sâmburele aruncat însă sub pământ, răsare și crește floare, plantă și arbore uriaș.

Privirile se întâlneau reciproc, ma-

mult duiosă decât vesele și străpungeau inima fiecăruia, atunci când și-au dat seama ce era jarul care-i dogorea îngrozitor. Se luptă amândoi pentru a nu-și destăinui dorința, dar sentimentul iubirii învinsese rațiunea și se desvoltase atât de mult, încât era imposibilă o schimbare a lucrurilor. În fața acestui imperativ, ingenunchiază mama iubită de un soț și tată ideal, cum rar se găsește în generația de azi. Sentimentul acesta face pe Liveanu „să trădeze o prietenie de 20 ani“.

Regi și împărați din toate timpurile n'au putut rezista și rămâne nepăsători la glasul ascuțit, și cu tășuri al dragostei, care trecând prin inimă, ordonă individului să se supună. Clandis, regele Danemarcei din Hamlet a lui Shakespeare aruncă otravă în urechea fratelui său, pentru a-i lua regina. Edouard, regele Angliei a părăsit o împărăție pentru ochii și vraja zâmbetului D-nei Simpson, care a fost preferată în locul unui popor de 500 milioane suflete de sub stăpânirea sa.

Da sârmana, D-na Muși iubea pe soțul său care nu-i refuzase nimic în viață; a ascultat însă porunca inimii care-i comanda astfel. Nimic intenționat, nimic proiectat. Nici un îndreptățit, nedreptățit de soartă însă. Mai crud a fost lovit Muși, care pierdea soție, prieten și onoare. În concepția noastră macedoneană, prietenia este sfântă, dragostea divină, iar soția proprietate pe veci.

Lașitate nu există, dar nici nu se înșela. Aceasta l-a determinat pe Muși la săvârșirea regretabilului act „pedep-sind“ cu șeșe gloanțe trădarea, ca din

PASTEL.

Satul zace ca o barcă de pescar, plutind pe ape...
Lanurile — mări de aur — târâsc sorul să-l adape
Și se văluresc sub brațul vântișorului de vară,
Ce-a pornit dinspre chindie să-i dea serei „bună seară“.

Pe sub nori, rotesc vulturii, iar în iarbă, cloști cu pui
Se sfădesc pe-un boț de aur (puișor al nîmănu!).

Spre apus, amurgul cearcă să culeagă aur roș,
Să-l ascundă tot, de lume, într'o tavă cât un coș;
Făt - Frumosul, dimineața ce'nținericu'n fărâmurii
Il împărășie, se'nchină, călărind pe-alte tărâmurii,
Iar în urmă-i, Miază-Noapte licuriciul și-l aprinde
Și-l trimite să vestească stelulele scânteinde
C'au să rebegiască iarăși, luminând cărări de robi.

Pe-o vâlcea cu drum de lună, două care poartă snopi.

De prin miriștile dese, cântăreții nopții — vrajă
Au pornit să'nvesească flăcăiandrii ce stau strajă:
I-a trimis cu drag tătucu să îi pască bidiviii...
„Iarbă multă'n câmp și poate s'ar mai veseli copii“...

Satul a rămas în urmă ca o plutăntârziind
Pe o mare fără valuri, de cleștar și de argint...

Din placheta „Sânzlene“
ce va apare în curând.

ALEX. POPESCU

fumul lor să iasă răzburarea, jale, do-
liu și suspin.

Au cedat toți sentimentului, în fața căruia orice voință devine neputincioasă. A fost o năpaste care a căzut în cele două căminuri, distrugând fericirea și viața unor familii prietene! Pe no care-i cunoaștem și care ne-au fost de folos, ne doare plânsul din tragicul tablou al realității: o mamă cu inima despăcată în două, mângâie timidă frunțile unor copii nevinovați și se mistue între trecut și viitor! Soțul ei în închisoare cu gândul la tot ce'auvut și are mai scump și drag, așteaptă cuvântul dreptății.

De altă parte doi orfani cu o mamă văduvă și cernită schimbă florile vestejite de pe mormântul proaspăt, moviliță făcută din trupul tânăr a lui Jean și țărâna din cimitir, ai cărui părinți la Cocina, zadarnic vor aștepta să le ușureze povara bătrâneților.

George Merca

Medalion *

Protoereul Icon. Stavrof Vasile Slivneanu

Imediat după organizarea activă românească a Dobrogei Noi, s'a pus în mod serios problema spirituală a poporului de credință ortodoxă. După cum se știe, aici în Durostor, populația se împarte în: ortodocși și musulmani, iar după naționalități, ortodocșii sunt: Români și Bulgarii. Primii au o educație ceva mai bisericească, secunzii însă erau mai puțin bisericești, ba chiar în parte protivnici. Cât privește organizarea bisericească națională și starea preoției era rea și aproape inexistentă. În asemenea împrejurări, își face apariția în Durostor—acum aproape 24 ani—P. Cuviosul Protoereu V. Slivneanu. Cu știință mare de carte, cu focul tinereții, cu dragostea de credință și de Patrie, cu duhul blândeții și al înțelepciunii își începe activitatea, pe un ogor ars de soarele îndoelilor și uscat de seceta necredinței. În asemenea condițiuni Protoereul V. Slivneanu, a ținut să înfăptuiască și să lase vorbăria pe socoteala altora.

Astfel a organizat jud. în parohii comunale și a ridicat numărul preoților de la 20 la 57 câți sunt acum. Naționalizarea parohiilor a făcut-o cu înțelepciune, fără ură, fără scandaluri, fie prin pensionări fie prin acceptarea retragerilor, a preoților bulgari. Astăzi putem spune că făcând o excepție cu cei 6 preoți bulgari, biserica Durostoreană este naționalizată grație tacticei, acestui mare și bun protoereu. A alergat mult, a stăruit și a muncit pentru repararea și construirea din nou a multor biserici din județ. Dojana și blândețea sunt armele C. Protoereu Slivneanu. Dar cu toate acestea a întâmpinat și chiar întâmpină și acum, amărăciuni, din partea unor preoți, de la care poate nu se aștepta nici odată. Blândețea i-a fost considerată slăbiciune. Or fără defecte, este imposibil să existe vr'un om.

Ca slujitor al altarului, Protoereul Slivneanu, cu toată vârsta care—în laudă îi spune bătrânețe—este de toată ascultarea și lauda. De la slujba și predicile Sf. Sale, pleci cu inima și sufletul ușurat. Mare păcat însă că de obicei, sărbătorile, mai pline sunt cafenile de intelectuali de cât biserica. Ca profesor de religie, în totdeauna a fost iubit și respectat. Dar P. Cucernic. Protoereu V. Slivneanu este și un cercetător al trecutului ortodox în Dobrogea. Studiul Sf. Sale asupra „Creștinismul în Dobrogea“ are o valoare științifică apreciată de savanți teologi. Mă întreb însă cu regret, câți dintre intelectuali din Siliștra au citit acest important studiu? Politică nu l-am văzut că face. Ca protoereul nostru, credem că puțin sunt în această țară Este o mândrie a clerului și a omenescului. Și fiindcă societatea Durostoreană încă nu-i fixată—trăind timpuri de prefacere nouă—nu este o scuză să nu cinștim un om al datoriei, o figură de apostol.

S. R.

* Pentru a reliefa figurile celor care luptă de peste 20 ani în Durostor, și de a contribui la fixarea elitelor burgheze locale, ne vom stărua, a da în puține cuvinte o serie de medalioane. În acest scop primim colaborarea onorațiilor noștri cititori, întrucât aceasta se face în afară credințelor politice.

